

[Mette Madsen.]

at der skal ændres videre i de pågældende landes egen lovgivning. Der er f. eks. taget hensyn til Norge, hvad angår bestemmelsen om afstandsgrænser for vidnepligt, og til Danmark vedrørende parters mødepligt, ligesom tvangsbøder, der kun kendes i Danmark, ikke skal kunne tages i anvendelse.

Da det under forhandlingerne har været forudsat, at hvert land skal kunne straffe for falsk forklaring afgivet for en domstol i de andre nordiske lande, har dette nødvendiggjort en ændring af den danske straffelovs § 158. Et lovforslag herom er også til behandling her i tinget i dag.

På venstres vegne kan jeg give tilslutning til det foreliggende lovforslag, men der kan være småting, vi skal kigge på i udvalget, f. eks. de bilag, der er hæftet sammen med lovforslaget.

Gudme (RV):

Det radikale venstre kan støtte gennemførelsen af dette lovforslag. Jeg har kun et par enkelte bemærkninger at føje til. Den ene drejer sig om det samme som den, vi hørte fra fru Kirsten Jacobsen. Det er jo rigtigt — man kan læse om det i en bog, som er ret populær for øjeblikket — at hvis man skal være sikker på, at noget virkelig skal tage lang tid, før det bliver gennemført, så skal man have det bearbejdet i Nordisk Råd, og sådan har det altså også været her. I 1968 kommer der en rekommandation til de 5 nordiske lande, og i 1974, altså et sted mellem 6 og 7 år efter, er vi i stand til — det er der ingen tvivl om, og det får utvivlsomt også en meget hurtig gang her igennem tinget — at gennemføre lovforslaget her i Danmark. Det er for længe.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at det nævnes af ministeren i fremsættelsestalen, og det er også sikret ved den regel, man optager i lovforslagets § 2, at indkaldelse kun må ske i mere betydningsfulde sager og kun, hvis forklaringen må antages at have væsentlig betydning for sagen. Jeg tør ikke sige, om det første bør gælde i andre relationer end her mellem de nordiske lande, men om det sidste kunne der være god grund til at sige, at selv om det ikke står i retsplejeloven, er det et godt og fornuftigt princip, at man kun indkalder vidner, når der er brug for

dem. Derfor vil jeg da godt benytte lejligheden her til at udstøde det hjertesuk, at mange gange oplever vi i danske retssale både i civile sager og ikke mindst i straffesager, at der indkaldes vidner ud over al rimelighed. Et typisk eksempel er det således, når anklagemyndigheden under anke af en straffesag indkalder samtlige de vidner, som man har ført for underretten, og derved igen giver en række mennesker en tabt arbejdsdag, anledning til at sidde og vente hele eller halve timer i en ventesal for at komme ind og gentage en forklaring, som de allerede én gang tidligere har givet i retten, og som dommerne i realiteten kan læse af den tidligere behandling. Vi ved jo godt fra folk, der indkaldes som vidner, at det er et irriterende at skulle miste arbejdsfortjeneste, rejse et eller andet kortere eller længere stykke vej for at komme hen og forklare i en ret, og derfor kunne der måske være grund til netop at benytte denne anledning, når vi taler om vidner, til at sige: vi bør, både når det drejer sig om civile sager — og dér er det altså advokaterne, man løfter pegefingern over for — og når det drejer sig om straffesager — dér er det i almindelighed mest anklagemyndigheden, men kan selvfølgelig også være forsvareren — sige: spar på disse vidneindkaldelser, foretag dem kun, når der virkelig er grund til at ulejlige folk med det besvær, som det er at skulle møde som vidne i retten.

Hans Toft (KF):

Også det konservative folkeparti kan tilslutte sig lovforslaget, men ligesom hr Gudme rejste et aspekt omkring vidneindkaldelsen, nemlig at den kun skal finde sted i de sager, der er af væsentlig betydning, vil jeg godt rejse et andet aspekt, nemlig godtgørelsen til vidner. Så vidt jeg ved, er det således, at vi i vor hjemlige lovgivning og vore hjemlige bestemmelser har en vidnegodtgørelse til vidnerne på, så vidt jeg ved, 20 kr. om dagen. Jeg vil godt rejse det spørgsmål nu her over for ministeren, om ikke det var rimeligt at sætte dette beløb i vejret. Der er trods alt ikke mange i dette samfund, der har en dagløn på mindre end 20 kr. efterhånden, og jeg tror, man må sige, at det må være rimeligt at sætte det op til en beløbsstørrelse, der er mere i overensstemmelse